

Mia Sheridan

Eder'in

KADERİ

Çeviren
Asuman Yaşar

*Bu kitap, bana affetmeyi ve merhameti öğreten
Joanna'ya ithaf edilmiştir.*

Aquarius Efsanesi

Yunan efsaneleri Ganymades'in sıradışı güzelliği olan Troyalı bir oğlan olduğunu anlatırlar. Bir gün Zeus onu görmüş ve onu sakisi yapmaya karar vermiş. Zeus, bir kartal kılığına girmiş ve geç oğlanı dünyadan kaparak ona köle olarak hizmet etmesi için tanrıların evine götürmüş.

En nihayetinde Ganymades'in canına tak etmiş ve günün birinde isyan çıkarıp tanrılar yemek yerken bütün şarabı ve suyu dökerek Zeus'un sakisi olmayı reddetmiş. Onun döktüğü sular dünyaya dşmiş, böylece günlerce durmayan yağmurlar sellere neden olmuş ve bütün yeryüzünü kaplamış.

Žamanla Ganymades Yađmur Tanrısı Aquarius olarak onurlandı-rılmış ve yıldızların arasındaki yerini almış.

GİRİŞ

*“Söz veriyorum, her şeyi senin istediğin gibi yapacağım.
Ama yakınıma gel. Bırak, kısıcık da olsa kendimizi
kedere teslim edelim birbirimizin kollarında.”*

—Homeros, İlyada

Eden

Ağır battaniyelerin altında uykudan uyandım, içinde bulunduğum odayı kavramaya çalışırken gözlerimi kocaman açmıştım. Kımıldamıyordum, sadece dinliyordum, nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Tam o esnada bana doğru yaklaşan ayak seslerini duydum ve yaşlı adam, kuyumcu, görüş alanıma girip tepemde dikildi. O anda her şeyi hatırladım... Vazonun kırılışı, bedelini madalyonla ödeyişim, kimsesizler barınağı, baygınlık geçirişim. Gözümü kırparak ona baktım, odayı bakışlarımla hızla tararken savaş ya da kaç içgüdüm devreye girmişti.

“Sorun yok, sadece bayıldın. Şoförüm seni arabama taşıyıp yardım etti. Benim şehirdeki evimdesin.”

Örtüleri göğsüme çekerek doğrulup oturdum. Bütün kıyafetlerim hâlâ üzerimdeydi ama biri ayakkabılarımı çıkarmıştı.

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ancak ne söylemek istediğimden tam olarak emin değildim. Tam o esnada kapı açıldı ve elinde tepsi taşıyan bir kadın içeri girdi.

Yemek. Karnım guruldadı ve bana getirdiği şey her neydiyse, uçup gelen kokusundan ağzım ânında sulanmaya başladı.

Kadın tepsiyi kucağıma yerleştirdi ve ben de bütün oburluğumla ne var ne yok diye şöyle bir göz gezdirdim – bir çeşit çorba ve üstünden erimiş tereyağı damlayan birkaç parça çörek. Vücudum kontrolü ele geçirdi. Bir şeyler yedikten hemen sonra buradan gidebilirdim. Ama önce yemek yemeliydim. O an açlığım bana hükmediyordu ve karşı konulamayacak kadar güçlüydü. Nerede olduğum, neden orada olduğum ya da kiminle olduğum umurumda değildi. Önemli olan tek şey yemekti. Titreyen ellerimle kaşığı aldım ve yemeye başladım. Göz ucuyla kuyumcuya ve üzerindeki hizmetçi üniformasıyla hemen onun yanı başında duran kadına bakıyordum. İkisi de beni üzgün ve meraklı gözlerle izliyordular.

Kadın bana doğru bir adım attı. “Yavaş ol, küçük. Uzun süredir hiçbir şey yemedin. Çok hızlı yersen kendini hasta edersin. Biraz yavaşlamaya çalış.” Ardından elini sırtıma koydu ve ben çorbayla ağzım arasında gidip gelen kaşığın hızını yavaşlatırken o da eliyle sırtımda küçük daireler çizmeye başladı. Birkaç dakika boyunca odada yankılanan tek ses, benim hanımefendilere yakışmayan ağız şapırtılarım ve yine benim her bir çöreği üç lokmada yutarken çıkardığım çiğneme sesleriydi. Kadının sırtına hiç durmadan çizdiği nazik daireler beni yatıştırıyor, bana mümkün olduğunca yavaş yememi hatırlatıyordu. Birkaç kez, yediklerim geri gelecekmış gibi hissettim ama gelmedi. Nihayet yemeyi bitirdim. Ellerimi ve ağzımı silip peçeteyi bıraktığımdaysa, onlara bakamayacak kadar utanmıştım. Açlığımı tatmin edince haysiyetim geri gelmişti.

“İşte böyle daha iyi,” dedi kadın ve onun anlayış dolu yüzüne göz gezdirdim. Çok uzun zamandır kimse bana böylesine nazik davranmamış gibi hissediyordum. Gözlerim yaşlarla dolu ancak yanaklarımdan aşağı dökülmeden evvel başımı çevirmeyi başardım. Kadın elini sırtımdan çekti, kucağımdaki tepsiyi aldı, adama doğru yaklaşıp alçak sesle bir şeyler söyledikten sonra odadan dışarı çıktı.

Bacaklarımı yatağın kenarından aşağı salladım ama adam

elini omzuma koyarak, "Lütfen, bu gece burada kalabilirsin. Hemen şurada bir banyo var," dedi. Başıyla sol tarafı gösterdi ve ben de işaret ettiği kapıya göz ucuyla şöyle bir baktım. "Ve bu oda kimse tarafından kullanılmıyor. Lütfen kal. Bu en azından bunu yapabilirim... Yani *bugün* olanların ardından."

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken, kavrulmuş dudaklarımı yalayıp etrafıma bakındım. Gerçek bir yatakta uyuyabileceğim bu sıcak yerde kalmayı deli gibi istiyordum ama bu adamın beni evine almasına bir anlam veremiyordum.

"Bugün sizin malınıza zarar verdim," diyebilirdim sonunda.

Dudaklarını büzdü. "Evet. Bedelini de ödedin. Üstelik bu meseleye daha farklı şekilde çözüm üretilebilirdi. Konuya ânında müdahil olmadığım için üzgünüm."

Bu konuda ne demem gerektiğini bilmediğim için sessizliğimi koruyarak ona bakmayı sürdürdüm.

"Lütfen. Bu gecelik yardım etmeme izin ver. Yarın için... başka bir *ayarlama* yapabiliriz. Olur mu?"

Başımı eğdim, kucağımdaki ellerim yerinde durmuyordu. Ya tamam diyecektim ya da buz gibi sokaklara geri gidecektim. Ama bahsettiği "*ayarlama*" neydi tam olarak bilmiyordum ve bu da beni huzursuz ediyordu. Başımı hafifçe sallayarak onayladım ve ona baktığımda bu kararımdan memnun olduğunu gördüm.

"Güzel. Bir duş al. Biraz uyu. Yarın sabah görüşürüz." Bunu söyledikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve hızlıca odadan çıkıp gitti.

O çıkar çıkmaz, arkasından koşup kapının kilidini çevirdim. Sırtımı kapıya yasladığımdaysa odayı ilk kez gerçekten inceleyebildim. Çok güzeldi. Duvarlar bir tür çiçekli kumaşla kaplanmıştı. Birine yaklaşıp elimi yumuşak ama hafif pütürlü yüzeyinde gezdirdim. Bulduğum bu hoş mekâna karşı biraz da olsa minnet duymaya çalışıyordum ama içimde sadece hissiz bir gözlemcilik vardı. Dönüp yatağa tekrar baktım. Şaşalı ipek ve kadife yatak takımı krem ve lilanın çeşitli tonlarında oldukça zengin duruyordu. Davetkârdı. Tekrar yatağa doğru yürüdüm,

artık karnım tok olduğu için uykunun dayanılmaz çağrısı reddedilemeyecek kadar güçlüydü. Duşu sabah alırdım.

Üzerimdeki kıyafetlerle, kırışmış yatak çarşaflarının arasına yeniden tırmandım. Uyku beni karanlık kanatlarına alarak tatlı bir belirsizliğin içine doğru sürükledi.

Rüyamda gündüzsefaları gördüm, *rüyamda onu gördüm, aşkı-mi*. Silik görüntüler döndü dolandı ve kocaman bir dalgaya dönüşüp beni de o dalganın altına çektiler. Ona seslenmek ya da en sonunda onun bilmesini arzu ettiğim sözleri fısıldamak için ciğerlerimde hiç nefes kalmamıştı – onu sevdiğimi, onu daima seveceğimi, benim hem gücüm hem zaafım olduğunu ve benim bitmeyen neşem ve en büyük kederim.

Sessizce ağlayarak, nefessiz kalmış bir şekilde uyandım.

Banyoya gidip bütün kasvetimle soyundum ve bir an için aynanın önünde durdum, elimi dümdüz olan karnımın üzerinde gezdirirken hıçkırarak iç çektim. Ilık suyun altına adım attıktan sonra başımı kaldırıp saçımı ıslattım. Sonra başım önüme düştü ve geçen haftadan beri içimde sıkı sıkıya tuttuğum ne varsa serbest bıraktım. Duşun altında yere çöktüm, kendimi geri çekip duvara yaslandım ve nihayet hızla akan suyun sesi feryatlarımı bastırırken hıçkırarak ağlamak için kendime izin verdim.

Duşumu alıp giyindim ve şimdilik omuzlarımdaki ağır yükün çok küçük de olsa bir parçasından kurtulmuş olarak geniş bir koridora adımımı attım.

Çatal kaşık sesleri beni, kuyumcunun önünde bir tabak yemek ve hemen yanı başında açık duran bir dergiyle oturduğu mutfağa çekti.

“Günaydın,” diyerek ayağa kalktı. “Dinlenmiş görünüyorsun. İyi uyudun mu?”

Başımı salladım. “Evet, teşekkür ederim.” Masada duran pas-tırmalı yumurta ve meyvelere şöyle bir göz gezdirdim.

Kuyumcu bakışlarımı takip etti ve bana yaklaşmam için elini salladı.

“Lütfen, otur. Yemek ye. Böylece seninle dün gece sözü geçen şu *ayarlama*ları da konuşabiliriz.”

Dudağımı ısırarak başımı salladım ve o benim için bir tabağa yemek koyarken ben de masadaki yerimi aldım.

Başımı kaldırmadan önce birkaç lokma yiyip düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Burada kalmayı ben istemiştim. Adam iyi biriydi ya da en azından iyi birine benziyordu. Ama *ayarlama* dediği şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyor ve bu şeyin benim için imkânsız olduğunu düşünüyordum – böyle bir şey benim için kabul edilemezdi. Hele ki yaşadıklarımın sonra. Sokağa dönmeyi tercih ederdim – sokaklarda ölebilirdim de– ama ölüm artık beni korkutmuyordu.

Bir kaynağın kenarında seni bekliyor olacağım. Gel ve beni bul, ben oradayım.

Boğazımı temizledim. “Teklif ettiğiniz *ayarlama*yı kabul edemem,” derken bakışlarımı önüme çevirdim.

Kaşlarını çatarken, ağzına doğru götürdüğü kahve fincanı yarı yolda durdu ve başını yana eğdi. “Henüz bir şey teklif etmedim.”

Boyunmdan bir sıcaklık yükseldiğini hissederek başımı önüme eğdim. “Ne istediğinizi biliyorum,” dedim alçak bir sesle.

Kuyumcu bir dakika kadar bakışlarıyla beni süzdü ve sonradaki kahve fincanını masaya bırakırken tabağa çarpmasına neden oldu. Kafamı kaldırıp ona baktığımda beni izlediğini gördüm... Kızmış gibi mi duruyordu? Üzgün müydü? Emin olamadım. “İstediğim şey o değil.”

Kafa karışıklığı içinde ona bakarken konuşmaya devam ettim. “Konuşacağımız bir *ayarlama* olduğunu söylediniz.”

Derin bir nefes aldı ve birkaç dakika boyunca sessizliğini korudu. “Öncelikle, doğru düzgün tanıştığımızı sanmıyorum. Beni adım Felix Grant. Lütfen bana Felix de. Tamam mı?”

Başımla onaylayıp devam etmesi için bekledim.

“Peki, güzel. Senin adın ne?”

“Eden,” dedim usulca.

“Peki soyadın?”

Başımı önüme eğip boğazımı temizledim. “Bilmiyorum.”

“Soyadını bilmiyor musun?” diye sordu, buna inanamayarak.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, eskiden bir soyadım olduğunu biliyorum ama ailemi kaybettikten sonra başka biriyle yaşamaya gittim ve... şimdi hatırlayamıyorum.”

Kuyumcu bir müddet sessizliğini korudu. “Bu nasıl mümkün olabilir? Soyadın olmadan okula nasıl gittin peki?”

“Okula hiç gitmedim,” dedim yüzüm daha da kızarıırken.

“Kaç yaşındasın?”

“On sekiz,” Felix, buna pek de inanmıyormuş gibi bana bakıyordu.

Bir müddet süren sessizliğin ardından, “Eden, polisi aramalı mıyım? Sana ne oldu?” diye sordu.

Polis kelimesini duymamla birlikte bakışlarım ânında onun kilerle buluştu. “Hayır! Lütfen, hayır. Ben... Hayır, hiç kimse beni aramıyor. Evden falan da kaçmadım. Sadece... artık hiç kimsem yok. Hayatımdaki herkes... öldü. Lütfen polisi aramayın.” Sesim son kelimeyle birlikte çatladı. Bir yandan da polise telefon etmeye kalkarsa diye kaçmaya hazırlanarak, yalvaran gözlerle ona bakmaya devam ediyordum.

Felix birkaç saniye boyunca düşünceli bir hâlde bana bakıp en nihayetinde, “Neler yapabilirsin, Eden? Yemek yapabilir misin ya da temizlik?” diye sordu.

Başımı yeniden iki yana salladım. “Bunların hiçbirini yapma iznim yoktu. Piyano çalabiliyorum,” dedim umutla. Bu, yapabildiğim yegâne şeydi.

Kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? Şu işe bak ki, benim de piyano dersleri almak isteyen bir torunum var. Ona piyano çalmayı öğretebilecek kadar iyi misin?”

Başımınla yavaşça onayladım. “Evet. Evet, piyano çalmayı öğretebilirim.”

“Tamam, o zaman. Sana teklif ettiğim *ayarlama* bu. İşe alındın. Oda ve yemek maaşına dahil. Ve işine de torunum Sophia’ya piyano dersi vermekten başka hiçbir şey dahil değil. Yeterince açık mı, Eden?”

Umut ışıltısına benzer bir şeyin içimde yeşerdiğini hissederek başımla onayladım. Güvende olacaktım, karnı tok ve sıcacık. En azından bu kadarına sahip olabilirdim.

“Güzel. Anlaştık o zaman. Dün akşam beklediğin kuyruğu düşünürsek yanındakilerden başka eşyan olmadığını farz ediyorum?”

Üzerimdeki kıyafetlere bakarak başımı iki yana salladım. “Üzgünüm. Bir süre çalıştıktan sonra farklı kıyafetler alabilirim... Daha düzgün kıyafetler...” dedim utanarak sesim kesilirken ama Felix umursamadığını belirterek elini havada salladı.

“Yeni kıyafetler alman için sana bir miktar avans veririm. Marissa bugün dışarı çıkacak ve senin için bir şeyler alır. Dün gece Marissa’yla tanıştın.”

Başımla onayladıktan sonra bir müddet Felix’i inceledim. Yaşça olgun biriydi. Altmışlı yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum, parlak mavi gözleri ve kır saçları olan hoş bir adamdı. “Felix, anlamıyorum. Bana neden yardım ediyorsun?” diye sordum sonunda.

Bakışları önce bana, ardından da masanın üzerinde duran ve daha önce fark etmediğim birkaç ilaç şişesine kaydı. Sorumu yanıtlamadan önce ilaç şişelerinden birini alarak kapağını açıp içinden bir hap çıkardı ve yuttu. Ellerindeki titremeyse gözümünden kaçmamıştı. Hasta olup olmadığını merak ettim. “Çünkü dün dükkânımda olanlardan sonra yanlış bir karar verdim.” İçtenlikle konuşuyor gibi duruyordu. “Sokakta seni kimsesizler barınağındaki kuyruktan ayrılırken tekrar gördüğümde, doğru şeyi yapmak için bana ikinci bir şans verildiğini düşündüm. Daha önce de yanlış bir karar almıştım, Eden ve bunu düzeltmek için asla ikinci bir şansa sahip olamadım. Bilmem anlatabiliyor muyum?”

“Galiba evet,” dedim usulca.

Başını salladı. “Peki, güzel, o zaman anlaştık. Senin başını sokacak bir çatın oldu ve benim de yeni bir piyano öğretmenim. Hazır bahsi geçmişken, piyanoyu akort ettirmem gerekecek. Senelerdir kullanılmadı.” Bir anlığına gözlerinde bir hüüzün belirdi ancak ayağa kalktığında o duygu silinip gitmişti. “Bugün dinlen. Yarın Sophia’yla tanışırsın. Bir şeye ihtiyacın olursa Marissa bütün gün burada olacak.”

Yanımdan geçerken başımla onayladım ve yumuşak bir tonda, “Teşekkür ederim,” dedim. Minnet ve rahatlama göğsümü doldurarak derin bir nefes almamı sağladı. Sandalyemin yanından geçerken adımları yavaşladı ancak hiçbir şey söylemeden geçip gitti. Ve birkaç dakika sonra da koridorda bir kapının kapandığını duydum.

Bütün sabahı yeni odamda, yatağın başucundaki komodinin üzerinde bulduğum ve bana bir kaçış yolu olan kitapları okuyarak geçirdim. Gözyaşlarımı tutamadığım anlarda da yatağın içinde kıvrılıp ağlıyordum.

Öğle yemeği vakti civarı Felix’in eve geldiğini duydum. Bir süre sonra kapı çaldı ve sonraki bir saat boyunca akort edilen piyanonun sesini dinledim.

Birisi odamın kapısını çaldı. Kapıyı açtığımda Marissa yüzünde bir gülümsemeyle karşımda duruyordu.

“Öğle yemeği neredeyse hazır, canım ve eğer denemek istersen piyano da akort edildi.”

“Teşekkür ederim, Marissa. Ama benim için yemek hazırlamak zorunda değildin. Ben mutfağa gelebilirdim.”

Marissa uzaklaşırken elini havada salladı. “Benim için sorun değil.”

Başımı salladım ama sonra ona seslenmeden edemedim. “Marissa?”

Geri döndü. “Evet, canım?”

Boğazımı temizledim. “Felix... O acaba... Dışarı çıkmama izin veriyor mu?”

Marissa başını yana yatırıp kaşlarını çattı. “Dışarı mı? Demek istediğin evden dışarı mı?”

Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissedebiliyordum. “Evet. Yani demek istediğim, sen istediğinde. Dışarı çıkmana izin veriyor mu?”

“Evet, tabii ki. Ben istediğimi yapmakta özgürüm, tıpkı senin de özgür olduğun gibi.” Yüzünde birden endişeli bir ifade belirdi.

“Tamam,” dedim nazikçe.

Marissa, bir süre bana bakmaya devam etti ancak daha sonra başını sallayarak arkasını dönüp uzaklaştı.

Koridoru geçip erken saatlerde büyük kuyruklu piyanonun durduğunu gördüğüm salona gittim ve oturağa oturdum. Ellerimi tuşların üzerine yerleştirmeden önce derin bir nefes aldım. Çalmaya başlar başlamaz, sanki yeniden orada, ana binadaymışım gibi, sanki konsey için çalışıyormuşum, yeniden onlar tarafından teftiş ediliyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Gözpınarımdan yaşlar süzülüp yavaşça yanaklarıma doğru dökülürken gözlerimi kapadım.

Kulağıma diğer odadan gelen konuşma sesleri çalınınca gözlerimi birdenbire araladım. Ne söylediklerini dinlemeye çalıştım. Piyanonun sesine rağmen, onları net bir şekilde duyabiliyordum. Odanın akustiği konuşmalarını doğrudan bana taşıyordu.

“İyi çalışıyor,” dediğini duydum Felix’in alçak bir sesle.

“İyiden de öte, Felix. Nereden gelmiş ki?” diye sordu piyanonun akort eden adam olduğunu varsaydığım başka biri.

“Bilmiyorum. Bana söylemedi. Ama oldukça hüzünlü görünüyor.”

Diğer adam konuşmadan önce ufak bir duraksama oldu. “Çaldığı müziğe aynı niteliği kazandıran başka bir piyanist daha tanıyordum.”

“Hüznü mü?” diye sordu Felix.

“Ondan daha fazlasını. Kalp kırıklığını,” dedi diğer adam nazikçe.

Parmak uçlarımdan, kalbimden, ruhumdaki hasretten, içimdeki bütün kırılmış parçalardan müzik fışkırırken başka bir şey konuşmadılar. Ve her nota aynı ismin yankısına dönüşüyordu... Calder, Calder, Calder.

Calder

On kat aşağıdaki zemin bile yerin sert tokadının vaadiyle sallanıyor ve beni o güzelim bilinmezliğin içine doğru tatlı tatlı davet ediyordu. Direnmek istemiyordum. Sadece kendimi kaybetmenin hemen öncesinde birkaç saniyeliğine de olsa o derin acıyı hissedebilmeyi umuyordum. Bunu hak etmiştim. İstirap çekmediğim bir ölüm şeklini istemiyordum. *O acı çekmiş miydi? Karanlık sular onu içine doğru çekerken adımı haykırmış, ciğerleri suyla dolarak yanarken dehşete kapılmış mıydı?* Bir hıçkırık, işkence dolu bir ses boğazımdan kaçtı ve artık yarısı boşalmış olan elimdeki şişeden bir yudum daha aldım. Amber sıvı ateş gibi yavaşça boğazımdan aşağı kayıyordu. *Ateş.*

Xander'ın, "Calder," dediğini duydum, arkamdan gelen sesi alçak ve korku doluydu. "Bana elini ver, kardeşim."

Başımı çabucak ileri geri salladım ve oturduğum çıkıntıda sarsıldım. Sadece birazcık öne doğru eğilsem, hatta birazcık eğilme girişiminde bulunsam ölümüne doğru dalışa geçebilirdim. *Ona doğru.*

"Hayır, Xander," dedim, kelimeleri uzatarak. Sarhoştum ama net düşünemeyecek kadar sarhoş da sayılmazdım. Ya da ben öyle olduğumu sanıyordum.

"Ne yapıyorsun, Calder?" diye sordu Xander benim oturduğum çıkıntının az aşağısında bir yere iliştikten sonra. Ona doğru baktım ve bunu yaparken bir daha sallandım. Sesi normal geliyordu ancak bakışları panik içindeydi.

“Sana bunu yapmaktan nefret ediyorum, kardeşim. Ama canım o kadar çok yanıyor ki... Benim hatamdı. Yaşamayı hak etmiyorum.”

“O zaman neden hâlâ hayattasın?” diye sordu Xander, sesi bir ninni gibi kibar ve yumuşacıktı. Küçük bir çocukken uyuyamadığım zamanlarda annem bana ninniler söylerdi. Tabii babam beni diri diri yakmaya çalışırken bir kenarda durup kılını dahi kıpırdatmayan da annemdi. Ama bunu düşünmek bile istemiyordum. Omuzlarım çökmüştü, hafif bir rüzgâr eserken yüzümdeki ıslaklığı hissediyordum.

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence hâlâ hayattasın çünkü hayatta olman *gerekli*. Bazı sebeplerden dolayı hayatta olman gerekli. Arkadya’dan o gün sağ olarak kurtulan tek insansın. *Tek* insan. Ve ben bir an olsun bunun bir sebebinin olmadığına inanmıyorum. Senin o suyla kaplı Tanrı’nın cezası korkunç enkazın içinden elini bana doğru boşuna uzattığına ve benim de seni boşu boşuna çekip oradan çıkardığına inanmıyorum. Sana bunun sebebinin ne olduğunu keşfetmende yardım etmek istiyorum, Calder. Elimi yeniden tut. Elimi tut ve sana yardım etmeme izin ver.”

Ona bakarken keder beni bir anda ele geçirdi. Alkolden yakıcı bir yudum daha aldım.

“Bir keresinde beni sırtında yirmi beş kilometre taşıydın,” dedi sesi çatlayarak. “Yirmi beş kilometre. Eğer taşımasaydın o korkunç günde Arkadya’da da olmazdım. *Sen*, o gün beni bırakmış mıydın?”

Kaşlarımı çattım. “Hayır,” dedim. “Asla.”

“O zaman elimi tut. Seni taşımama izin ver. Şimdi benim sıram. Beni bundan mahrum etme. Neyim varsa...”

“Biliyorum,” dedim boğularak. Başımı öne doğru eğip acıya teslim oldum, omuzlarım beni mahveden sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Biraz geçince, sefil bir hâlde fısıldadım. “*Siktir.*” Kolumla yüzümü silerken, elimdeki şişeyi bir kenara fırlatıp attım. Daha çok sarhoş olmalıydım ama canım o pis şeyi yeterince

çekmiyordu. “Bu kahrolasınca hayat çok uzunmuş gibi hissediyorum,” dedim bir dakika kadar sonra.

“Acı çektiğin için sana öyle geliyor ve hiçbir zaman daha iyi olmayacakmış gibi.”

“Daha iyi *olmayacak*. Asla daha iyi olmaz.”

“Tabii ki olacak. Denemelisin. Calder, denemelisin.”

“Zaten denedim. Dört aydır deniyorum.”

“Dört aydan daha uzun zamanını alacak. Bu işler böyledir.”

Derin bir nefes verdikten sonra bakışlarımı gökyüzüne doğru çevirdim. Gökyüzü öfke dolu ve karanlıktı, fırtına bulutları yaklaştıkça yaklaşıyordu. Çok yakında bir fırtına kopacaktı. Gökyüzü de tıpkı benim gibi paramparça olacak ve yağmur yağmaya başlayacaktı.

Düşüncelerim bulutların üzerinde yüzerken birkaç dakikalığına sessizce oturduk. “Bulunan diğer cesetlerin kimliklerinin tespit edilip edilmediğiyle ilgili haberlerde bir şeyler çıktı mı?”

“Hayır,” dedi Xander. “Bir şey duyarsam seni haberdar edeceğimi biliyorsun.” Xander, Arkadya’da olanlarla ilgili haberleri takip ediyordu. Ama ben o haberleri seyretmeye dayanamıyordum.

Başımı salladım.

“Henüz sağ kurtulan birilerinden bahsetmediler mi?” dedim son kelimedede sesim çatlayarak.

Xander kafasını iki yana salladı. İfadesiyse anlayış doluydu.

“Çamurda gördüğün ayak izleri...”

“Hayır, kardeşim. Ayrıca da o ayak izleri... başka bir şey olabilirdi, bilmiyorum. Lütfen, Calder. Elimi tut.”

Tekrar gökyüzüne bakmak için kafamı kaldırdım.

Xander birkaç dakika boyunca beni seyrettikten sonra bakışlarını az önce kırdığım viski şişesine kaydırıldı. “İlerlemek istiyorsan kendini uyuşturarmaktan vazgeçmelisin.”

Omurgamı yavaşça dikleştirdim. “Ben kendimi uyuşturmak için içmiyorum,” dedim gözlerinin içine bakarak. Biliyorum ki gözlerim yarı kapalı ve şişti. “Alkol her şeyi çok daha derinden

hissetmeme yardım etiği için içiyorum. Acı çekmek için içiyorum.”

Xander bana boş boş baktı. “Tanrı aşkına,” diye mırıldandı başını sallayarak. “O zaman durman için daha da çok sebebin var. Sen böyle bir şeyi hak etmiyorsun.”

“Evet,” dedim boğulmuş gibi bir sesle. “Hak ediyorum.”

“Olanlar senin hatan değildi, Calder. Hiçbiri senin hatan değildi.”

Kalbimden geçen sözcükleri dile getirmekte zorlanarak başımı ileri geri salladım. *Benim hatamdı.* O şimdi yaşamıyordu çünkü ben onu kurtaramamıştım. Onu yüzüstü bırakmıştım. Ve bazı günler ona olan özlemim o kadar dayanılmaz bir hâle geliyordu ki kımlıdayamıyordum bile. Acı beni yiyip bitiriyordu ve düşünebildiğim tek çıkış yolu ölümdü. Ama ya eğer...

“Ya kendi canıma kıymak beni onun olmadığı bu dünyadan başka bir yere götürürse?” diye sordum, sesim rüzgârın sesini zar zor bastırarak.

Xander bir süre sessizliğini korudu. “İşlerin o şekilde yürüdüğünü pek sanmıyorum. Sana öyle yürüdüğünü söylemek isterdim, yani sen bu uçurumdan atlasaydın... Ama sana asla yalan söyleyemem, değil mi? Gerçek şu ki, bunun cevabını bilmiyorum.” Başı önüne düştü ama gözleri hâlâ üzerimdeydi. Bakışlarımı ondan kaçırıp yeniden gökyüzüne çevirdim.

“Calder, sana ne hissettiğini anlıyorum demeyeceğim ama benim de özlediğim insanlar var. Ve Eden’a gelince, o benim de arkadaşım.”

Derin bir nefes verip onu onayladım. Xander ebeveynlerini kaybetmişti, kız kardeşini ve kız kardeşinin kocasını kaybetmişti, arkadaşlarını kaybetmişti... “Biliyorum.”

“Sana yardım etmeme izin ver. Lütfen beni yapayalnız bırakma. Bunu senin üzerine daha fazla suçluluk duygusu yıkmak için söylemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü dürüstçe hissettiğim şey bu. Sen de gidersen seni deli gibi özlerim ve yalnız kalırım. Lütfen bana bunu yapma.”

Ona bakıyordum. Bu yüz kendimi bildim bileli benim hayatımda vardı. Upuzun bir nefes ciğerlerimi terk ettikten sonra elimi ona uzattım. Yavaşça hareket edip elimi öyle bir kavradı ki, eğer o saniye kendimi aşağı bırakacak olsam o da benimle birlikte gelirdi. Gitmeme izin vermeyecekti. Gözyaşlarım yeniden akmaya başladı ve başım öne eğik şekilde bir dakika daha oturmaya devam ettim. Ve nihayet, Xander'ın elini bırakıp arkama döndüm ve bacaklarımı diğer tarafa atmayı başardım. Ayak tabanlarım önümde duran sağlam zemine basıyordu artık. Yumuşak yağmur damlaları sanki okşarmışçasına yüzüne dökülüyordu.

Kollarımla bacaklarımı kavradım ve alnım dizlerime düştü. Ve ağladım. Xander yanıma gelerek elini omzuma atmıştı ama tek bir kelime bile etmiyordu. Yağmur tişörtümün sırtını ıslatarak yağmaya devam ediyordu ve boynumdan akarak gözyaşlarım ile karışıyordu. Bir süre sonra gözyaşlarım dindi ve yağmur hafif bir çiselemeye dönüşürken ben de ayağa kalktım. Virane apartman dairemize giden kapıya bir süre görmeyen gözlerle baktım. Sonra da titrek bir nefes verdim. Çok yorulmuştum. Ve içimdeki acı ile birleşen alkol uykumu getiriyordu. Belki bu gece, yakamı bırakmayan o korkunç kâbuslardan da kurtulurdum.

"Yarın ne yapacağım, biliyor musun?" diye sordu Xander yanı başımda.

Başımı iki yana salladım. "Söz konusu sensen, bilmeme imkân yok," dedim, ıslanan yüzümü kolumla silerken.

Xander güldü. "İşte benim dostum," derken sesindeki sevgiyi duyabiliyordum.

"Her gün önünden geçtiğim şu sanat ürünleri dükkânına bir uğrayıp sana birkaç malzeme alacağım. Belki resim yapmak iyi gelebilir. Ne dersin?"

Elimi ıslak saçlarımın arasında gezdirdim. "Yapabilir miyim bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Bu canımı acıtabilir." Sonra duraksadım. "Tabii bu durumda her şey canımı acıtıyor."

"Ben malzemeleri alayım, kullanıp kullanmama kararını sen verirsin, tamam mı?" dedi yeniden omuzumu kavrayarak.

“Resim malzemesi alacak kadar paramız yok,” dedim.

“Elbette var. Biraz indirim yaptırmayı düşünüyordum zaten.”

Gerçek bir kahkahanın ancak ucuz bir kopyası olabilecek bir şey ağızımdan kaçarken başımı salladım.

“İçeri buyur,” dedi Xander. “Şu senin dün akşam tadına bayıldığın fasulye konservelerinden iki kutu daha var.”

“Of, Tanrım” diye karşılık verdim, yüzümü buruşturarak. Ama o ayağa kalkınca ben de kalkıp peşinden gittim. Oturduğum çıkıntıdan uzaklaştım, Eden’dan uzaklaştım. Ama içimde taşıdığım ruhumu kemiren ve daima kemirecek olan o acıdan uzaklaşmayı başaramıyordum.